

»TEHARJE ANNO 1945«

Pri evanje:

Ivan Korošec: "Dojen ke so zmetali z voza kot naro ena drva"

<http://www.times.si/.../spomini-taboriscnika-iz-teharij-dojen...>

Novice SDS, nedelja, 6. 10. 2013

Na Teharjah sta v nedeljo, 6. oktobra, potekali maša in spominska slovesnost za žrtve medvojnega in povojnega nasilja. Med govorce je bil tudi teharski taborišnik Ivan Korošec, ki je v nagovoru razkril trpljenje v povojnem komunističnem taborišču.

Objavljamo nagovor Ivana Korošca na Teharjah v celoti:

"Potopljeno taborišče mučenja in smrti. Po Angležih, katere smo smatrali za naše zaveznike, je bila predana slovenska vojska, izročena boljševikom v mučenje in strašno smrt.

Vlak je zjutraj ustavil na celjski postaji. Komunisti, ki so nas čakali, so zagnali huronski krik in udarjali po vagonih, da je nam ledenela kri.

Ko so odpirali zapuhe vagonov, so stali pred vrati v dveh vrstah, udarjali po nas s koli, palicami, opasali. Preklinjali so nas, Boga in Mater Božjo.

Partizan je zavpil: "Poveljnik bataljona naprej!" Naprej je stopil stotnik Rihard – Ice. Partizani so se zapodili vanj, kot razdražene ose. Zbili so ga na tla. Udarjali, brcali in mu trgali uniformo. Konec sta ga dva domobranca dvignila in ga opirala, da je stal.

"Oficirji naprej," se je spet drl rdeči proletarec. Ker se niso javljali oficirji, je šel partizan ob vrsti in izbiral fante, katere se mu je zdelo.

Bili smo sužnji, ki smo se morali obtoževati. "Mi smo bela garda, izdajalci in morilci slovenskega naroda!" Taki, okrvavljeni, raztrgani, umazani, smo krenili po dolgi Bukovžlanski cesti, skozi mesto in naprej. S konji so se zagnali v nas.

"Lezi in poljubi slovensko zemljo, ki si jo izdal," so kričali.

Da bi vsaj kje bila luža vode, posrkali bi še mokro kamenje, pa je ni bilo.

Iz vrste se je utrgala mlada mamica z dojenčkom in stekla po polju. "Stoj, stoj!" so se drli stražarji. Z rafalom so podrli oba.

Ko so nas prignali do vrat taborišča, smo morali odložiti prtljago, pa denar, prstane, verižice, ure.

"Kdor bo imel najmanjšo smet, bo ustreljen!" je grozil rdeči vojak.

Oficirje so nagnali v "bunker" – mesarsko skladišče z mnogimi kavljji, na katere so obešali zvezane.

Blizu taborišča je bila stavba za požrtije in porno-orgije partizanskih veljakov, kjer so izrabljali naša dekleta in mlade žene do onemoglosti, nato pa jih pobili. Le v asih so jih prignali nazaj v taborišče.

Neke noči že proti jutru, so prignali dekleta, ki so jokala in obtoževala. Ena med njimi pa je histerično kričala. Ko so prišli do barake, je udarjala z rokami in glavo ob deske. "Milan, Milan," je klicala svojega fanta, "pomagaj". Milan pa je visel obešen na kavljjih.

Ko nas je dežurni vodil v velikem loku do kuhinje, so bila vrata bunkerja odprta. Pogled v notranjost je bil grozen. Domobranci so viseli na kljukah, zvezanih rok, nekateri so se zvijali, zdihovanje in jamranje je segalo v dušo. Partizani so jim pljuvali v obraz in jih žgali s cigaretami. Partizanke so jim zarezale zvezde na lica in čelo.

Od groznega prizora smo okameneli, zunaj pa zagledamo partizana, ki je z bledim podil višjega narednika Lojza Makovca. Skozi ušesa je imel prebodeno z žico, ki je bila partizanu za uzo.

Proti poldnevu so privedli iz bunkerja skupino obvezanih vojakov. Težko jih je bilo prepoznati, a vendar: nadporočnik Kavčič, stotnik Rihar, poročnik Mušič in še nekaj. Krvava lica in čelo je bilo zabuhlo in nepokrito. Stali so na vročem soncu, do popoldne, nato pa so jih odvedli za barako.

Dolg rafal je odjeknil od boršta. Obstali smo. "Bog jim daj večni mir!"

Riharja pa so razstrelili s konji.

Blizu vrat civilne barake, je pripeljalo par konj voz "diro", kmalu za njim pa se primaje star velik osebni avto in se ustavi pred civilno barako. Iz njega sta izstopili dve partizanki in nekaj partizanov. Ko so se razgledovali, je partizan zavpil proti civilni baraki: "Tovariši čelo, oddajte vse otroke do šestnajstega leta!"

Ukazalni glas komunista je vsem zaprl sapo. Nekaj sekund je bila grobna tišina. Na kar so partizani s "tovarišicami" udarli v barako in trgali otroke materam. Obupane matere so prižemale k sebi mal ke. Hotele bi jih skriti, toda kam? Klici otrok in jok mater je šel do kosti.

"Mamica! Mamica," so otroci stegali k materam. Partizani so jih odrivali s pestmi in brcami – ko so napolnili avto, so odpeljali.

Popoldne so prišli s konji in odpeljali dojen ke v "de ji dom", smo ugibali.

Za barako pa je voz obstal, in dojen ke so zmetali z voza, kot nara ena drva.

Dovolj – dragi moji – predolga in pretežka je ta "povest", ob kateri pa so ljudje v oblasti satana uživali.

A vendar ... še nekaj, prijatelji!

Zdi se mi, da naši mrtvi bratje ne morejo imeti mirnega pokoja, dokler bomo mi, lo eno polagali vence in sve ke na njih grobove v brezni in rudniških jaških.

Ob spominu na vse trpljenje vseh naših mrtvih bratov prosimo Boga vsak dan, da po njih zasluženju, dosežemo med nami sodelovanje, v iskrenosti in bratskem prijateljstvu.

Za Slovenijo ... tako nam Bog pomagaj!